

serne, men det har ingen Steder hjemme, vi komme naturligvis aldrig videre! Maa jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse af den højtærede Justitsminister i den Tale, han holdt i Gaar. Der nævnedes den højtærede Justitsminister den Virkning, Ophævelsen af Rottingstraf over for de vestindiske Soldater havde haft, idet den efter den højtærede Ministers Mening havde medført en Stigning af en vis Art af Forbrydelser, af Voldsforbrydelser mod foresatte. Nu vil jeg dertil sige, at de Tal, som den højtærede Justitsminister anførte, og den Aarrække, hvorpaa disse Tal gik, ja, det var saa lidt, saa kort en Prøvetid og saa smaa Tal, at der i Virkeligheden ingen Slutning kan drages deraf, lige saa lidt som der overhovedet kan drages Slutning fra Pryglestraffens Virkning som hurtig, næsten umiddelbart efter Forseelsen idømt Disciplinærstraf og saa til Prygl, idømte som almindelig Straf, hvilket jo mange Gange er paavist og ikke skal gentages her. Men denne Ytring havde Interesse for mig paa en anden Maade. Nu være det langt fra mig at sige, at det skulde være den højtærede Ministers Hensigt at genindføre Rottingen i den vestindiske Hærstyrke, desuden ligger det ikke under hans Departement, og jeg tror heller ikke, at han vilde det. Men det er mig et slaaende Eksempel paa, at naar man først er kommen ind paa den efter min Mening falske Vej at tro paa, at de brutale Straffe virke til at indskrænke Brutalitetsforbrydelserne, gaar det efter det gamle Ordsprog, at naar man giver Fanden en Finger, saa tager han Haanden, tager det hele; saa kan man logisk og konsekvent ikke undlade at komme til at udvide dette Straffeprincip. Thi hvis man tror, at det hjælper i det ene Tilfælde, hvorfor i Alverden skulde det saa ikke hjælpe i det andet? Hvorfor skulde man saa ikke sige, som den engelske Dømer skrev, at den Sauce, der er god for Gaasen, er vel ogsaa god for Gasen?

Endelig maa jeg atter fremhæve, at det er og bliver en Kendsgerning, man ikke skal komme bort fra, at det, at vi nu gaa over til Pryglestraf paa et Omraade, hvor det i mange Aar har været forladt baade her og i alle de europæiske Fastlandsstater, Pryglestraf over for voksne Mænd uden for Fængsel og Tvangsarbejdsanstalter, er et Brud med, hvad dette Ting konsekvent og sikkert, i alle sine Afskyninger saa at sige, har hævdet i den sidste Menneskealder og længere tilbage endnu. Der var ingen Tvivl mellem os i 1891, den

Gang vi afskaffede Prygl i Tvangsarbejdsanstalter, og der var saa godt som ingen Tvivl, den Gang vi i 1896—97 vægrede os ved at faa dem indførte paa ny selv over for oftere straffede Bøller. Det kan ikke nytte her at anføre Udtalelser af Enkeltmand, selv om disse enkelte Mænd ere Indhavere af saa stor og berettiget Tillid hos dette Ting, som Tilfældet er. Mod saadanne Udtalelser af enkelte Mænd staa, naar det drejer sig om at sige, hvad Folketingets Mening har været i denne Sag, Folketingets Ord og Folketingets Handlinger. Og det er sikkert og vist, at denne Straf blev stemt ud i 1896—97. Det er sikkert og vist, at i Udvalgsbetænkningen, for hvilken det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) var Ordfører, og under hvilken det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro) ogsaa har sat sit Navn, ender man med at protestere mod Indførelse af denne Pryglestraf, som vel at mærke var en Pryglestraf, der var bestemt til kun at anvendes paa Tvangsarbejdsanstalter og over for Personer, der gentagne Gange vare straffede for Vold. Denne Betænkning ender saa med følgende: „Det maa hertil siges, at da der ikke vides noget om, at der hidtil har vist sig Trang til Anvendelse af nogen ny Strafart paa de mange domfældte, som allerede nu hendsidde i Anstalterne, er det lidet rimeligt, at der skulde blive Trang dertil paa Grund af de *faa*, der ville blive bragte derind ved en Lov som nærværende, og hvis en saadan Trang skulde opstaa, vil Pryglestraf sikkerlig ikke være det rette Middel til at afhjælpe Trangen. Den nævnte Bestemmelse bør derfor formentlig udgaa af Lovforslaget.“

Jeg vil til det sidste fastholde min Tro paa, at Folketinget ikke paa dette ingenlunde uvæsentlige Omraade vil bryde med sine tidligere fastholdte Grundsætninger og gaa ind paa en saa væsentlig Udvidelse af Legemsstraffen, som her er Tale om.

Svendson: Det er blevet fremhævet af adskillige Medlemmer, navnlig forleden Dag af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), at det, som der er Tale om her ved dette Forslag, er: for eller imod de legemlige Straffe, for eller imod Pryglene, og det er blevet gentaget af adskillige Medlemmer under disse Dages Forhandlinger. Men det er jo en fuldstændig Misforstaaelse, det er jo at stille Sagen paa Hovedet. Der er ved det foreliggende Forslag ikke Tale om at ind-